

František
Kozmon

IKAR

František
Kozmon

IKAR

Text © 2019 by František Kozmon
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7116-6

Venujem Báre

Prológ

Wolf sa potkýnal a potácal na úteku pred smrťou do náruče väčšieho nebezpečenstva. Bol to vopred prehratý boj. Hlboký sneh mu znemožňoval pohyb a zároveň zabezpečil jeho prenasledovateľom, že v žiadnom prípade nestratia jeho stopu.

Boli v presile: dvaja na jedného. Za iných okolností by mu tieto počty nevadili, no obaja boli ozbrojení a on nemal ani nôž. Čo nôž? Nemal ani gate. Bol len v tielku a trenírkach. Napriek tomu to nevzdával. Brodil sa snehom, až kým sa nedostal na kraj lesa. Nevšimol si, že za lesom začína strmý kopec, potkol sa do prázdna. Sneh, ktorý ho doposiaľ brzdil, ho odrazu poháňal vpred, keď sa kotúľal dole svahom.

Našťastie tak aspoň získal náskok. Zbieral sa na nohy, keď sa ozvali výstrely.

Mimo, potešil sa.

Pozviechal sa a opäť sa dal na útek. Dúfal, že strmý svah mužov, ktorí ho prenasledovali, odradí, zároveň však vedel, že ich motivácia je prisilná. Obzrel sa, keď výstrely ustali, a uvidel, ako sa opatrne spúšťajú z príkreho svahu.

Už hľadel len vpred v nádeji, že nájde záchranu alebo útočisko. Mal vôbec ešte nejakú šancu?

Odpoveď prišla takmer v tej istej chvíli: v údolí pod svahom, v ktorom sa ocitol, tiekla rieka a na brehu, ku ktorému sa blížil, stála malá chatka s mólom. Bolo to ako vidieť fatamorgánu uprostred púšte. Zahmlievalo sa mu pred očami. Žmúril, aby zaostril zrak. Vidí dobre? Znamená to, že nájde loď?

Do žíl sa mu vliala prudká dávka nádeje. Teraz to nemôže vzdať. Do lesov, ktoré obklopovali rieku, predsa chodili poľovníci. Možno chatka patrila jednému z nich a možno v nej drží odloženú pušku, brokovnicu, čokoľvek, čo by zvýšilo jeho šance.

Musel rozbiť okno, aby sa dostal dnu. Na okamih sa potešil, že sa schoval aspoň pred vetrom. Triasol sa od zimy. Narýchlo si šúchaním zohrial skrehnuté dlane, potom sa chytil za lakte, akoby sa snažil čo najviac schúliť. Pustil sa do prehľadávania chatky. Bola malá, tvorila ju len jedna miestnosť s niekoľkými skriňami, rozkladacím gaučom a nízkym kabinetom. Wolf sa pozrel všade, no našiel len náboje. Tie mu však bez zbrane nepomôžu.

Až vtedy si všimol kľúč od lode zavesený pri vchode. Pochopil. Schmatol ho, než zasa vyšiel do zimy. Obehol chatku a z druhej strany pri môle našiel ďalšie prístrešie: garáž, ktorá chránila loď pred drsnými poveternostnými podmienkami.

Jeho útek bol ako jeden veľký kolotoč, chvíle nádeje rýchlo striedali okamihy sklamania. Tentoraz nedokázal motorový čln, ktorý v garáži objavil, naštartovať. Zistil, že v nádrži nie je žiadny benzín. Na jeho palube boli len dve veslá na pádlovanie. S tými sa ďaleko nedostane. V hlave mu skrsol nápad, ktorý bol len výkrikom do tmy. Zdvihol jedno veslo, ohmatal kovový list, potom pevne uchopil žrd.

Bola to posledná šanca.

Wolf cítil adrenalín prúdiaci v krvi. Šialene rýchlo dýchal a napätie ovládajúce jeho telo len narastalo. Keď sa na ga-

ráži otvorili dvere, náhle sa mu zatmelo pred očami. Naslepo a s ručaním losa v ruji sa zahnal.

Akoby na moment stratil vedomie. Keď znova prišiel k zmyslom, dýchal plytko. V ruke držal veslo postriekané krvou. Pozrel sa pod seba. Ležalo tam bezvládne telo s končatinami prevísajúcimi nad vodou a dokaličenou tvárou. Muž, ktorý ho dohnal, nestihol ani vystreliť. Teraz pištoľ, ktorú zvieral v ruke, pustil a nechal ju spadnúť do vody. Namočil si pri tom rozmliaždené prsty.

Wolf sa v poslednej chvíli načiahol za zbraňou, no pred pádom ju zachrániť nestihol. Takmer sám skončil v prúde ľadovej rieky. Vtom si náhle uvedomil, že aj keby sa mu to podarilo, aj keby mal v rukách zbraň, ktorou by sa mohol brániť, nič by tým nevyriešil. Aj keď zabije oboch mužov, ktorí ho prenasledovali, získa len náskok. Celý život bude už len mŕtvym mužom na úteku.

29. marca 1979

Pamätáte si ešte na to, ako sa vás každý dospelák vypytoval, čím chcete byť, keď budete veľký? Koľkým z vás sa to aj splnilo a koľkí z vás sa len zasmejú, keď si spomenú na to, čo vtedy ešte plní detskej naivity tak oduševnene vyhlasovali? Ja sa dodnes neviem rozhodnúť, ku ktorej skupine patrím.

Totiž ja som už ako dečko sníval o tom, že zo mňa vyrastie hrdina. Žral som príbehy o boji dobra so zlom z knižiek aj z telky. Jednoducho som fandil kľadšom. Prežívajúc každú nespravodlivosť som sa o to viac tešil z víťazstva nad záporákmi, ktoré nakoniec prišlo, aj keď sa už zdalo absolútne nemožné. Hrdinovia prsto dokázali zvrátiť akúkoľvek situáciu, poraziť presilu nepriateľov a ochrániť pred nimi slabých a bezmocných.

No realita je iná, zväčša krutá. V živote vyhrávajú silnejší a bohatší, ale hlavne sebeckí ľudia. Ťažko som znášal, keď som to zistil. Bolo to o to horšie, že som mal vtedy len deväť rokov. Mal som ťažké detstvo, ale útechou mi bolo, že ani hrdinovia to nemajú ľahké. Možno aj preto som sa práve vtedy, už ako malý deväťročný zasran, zaprisahal, že sa tým hrdinom jednoducho stanem. Budem bojovať za spravodlivosť, chrániť slabších a pôjdem proti záporákovi, nech budem stáť proti akejkoľvek presile.

Práve preto som sa stal policajtom, len čo som dovŕšil osemnásť, a napriek tomu som tesne pred svojimi dvadsiatimi narodeninami skončil v base.

Mohla za to jedna barová bitka. Iní by vám možno povedali, že za to mohla moja tvrdá hlava. Ja by som skôr povedal, že som len chcel byť hrdinom za každú cenu. V praxi to znamenalo, že keď som bol s kamošmi v sobotu večer vonku a videl som, ako si pripitý trtko nedá povedať a tlačí nejakej babe do hlavy kaleráby, aj keď ho poslala dočerta aspoň trikrát, musel som ju ísť chrániť. Chcel som to vybaviť pokojne a rázne, keď však padla prvá rana z jeho strany, pochopil som, že slová stačiť nebudú. Stihol som sa uhnúť. Trtko po niekoľkých poldecákoch nemal najlepšiu mušku a ja som bol ťažší cieľ: bol som menší a obratný. Nepatril som k vysokým chlapom a aj preto ma mnohí v podobnej situácii podcenili. Ich chyba.

Ja som zasa podcenil tohto trtku. Dúfal som v poctivý súboj: niekoľko rán pästou, kým jeden z nás neskončí na zemi alebo to nevzdá. On na mňa vytiahol nôž, keď pochopil, že bez neho nemá šancu. Klasický ťah záporáka. No on aj tak zostal na slobode a ja som putoval za mreže. Šesť mesiacov nepodmienečne za to, že som ho o ten nôž obral a použil proti nemu. Nepomohol mi ani právnik, ktorý súd presviedčal, že som konal v sebaobrane. Podľa prokuratúry som celú bitku vyvolal ja a ešte k tomu som mu zasadil úmyselnú ranu. Dosvedčil to aj policajný expert.

A čo? Možno som to v tej chvíli aj chcel spraviť. Ten hajzel si to predsa zaslúžil. Šesť mesiacov vo väzení za to stojí. A budú z nich tri, ak budem sekať dobrotu. Čo sú to tri mesiace, keď máte v podstate ešte celý život pred sebou?

Zato tri mesiace v base môžu v kariére policajta narobiť riadne problémy. To som si v tej chvíli neuvedomoval alebo som si to nechcel pripustiť. Jediné, na čo som myslel, keď

som prechádzal bránami väzenia, boli posledné slová môjho šéfa: „Dávaj si bacha, s fízľami sa v base nebabrú. Horšie to majú už len pedofili.“

Na vrátnici som odovzdal všetky osobné veci aj s oblečením. Pred vstupnou prehliadkou som sa musel vyzliecť úplne dohola. Bachár mi prikázal, aby som si kvokol, rukami od seba roztiahol polky zadku a do toho ešte nahlas zakašľal. To pre prípad, že by som dovnútra pašoval niečo na mieste, v ktorom sa nikomu hrabať nechce.

Až potom som dostal rovnošatu pre nováčika a v sprievode hneď dvoch bachárov som mieril do cely.

„Nebolo ľahké s niekým ťa spárovať,“ podotkol jeden z nich.

Čakal na moju reakciu, zmohol som sa len na nechápavý pohľad. Odpoveďou bola rovnaká poučka o policajtoch a pedofiloch. Akoby sme mali niečo spoločné so zvrátenými úchylákmi.

Celu som zdieľal s malým a nenápadným chlapíkom, ktorý držal bobríka mlčanlivosti. Nikdy som nezistil, za čo sedel ani ako sa volal. Nehovoril so mnou ani s nikým iným. Vtedy som to ešte tak nevnímal, ale dostal som ho ako za odmenu. Hocaký iný spoluväzeň by mi spravil zo života peklo.

1. februára 2017

Pokoj panujúci v malom bistre pri rýchlostnej ceste neďaleko Montrealu prerušil hlasný zvonec nad dverami. Keď za sebou Marek Wolf zavrel, ozval sa ešte raz. Plecnatý policajt zo Slovenska zo seba otriasol sneh a zbavil sa hrubej páperovej bundy. Zatiaľ čo vonku bolo skoro mínus desať, vnútri sa kúrilo na maximum. Rýchlym pohľadom premeral priestor, akoby hľadal miesto na sedenie, v skutočnosti

sa však snažil identifikovať muža, s ktorým sa tam mal stretnúť. O tomto čase boli v bistre okrem jednej čašníčky a kuchára, ktorý za pultom akurát obracal raňajkové klobásy na grile, len štyria ďalší hostia: peroxidová blondínka s kruhmi pod očami, mladík vo vyťahanej mikine s laptopom a dvaja kamionisti. Marekovi bolo jasné, že jeho spoločník ešte nedorazil. Aj keď ho nikdy predtým nevidel, vedel, že je minimálne o tridsať rokov starší ako všetci, čo sa v bistre práve nachádzali. Podišiel k jednému z voľných stolov a zošuchol sa na lavicu potiahnutú červenou koženkou.

Čašníčka, tmavovláska s dlhými umelými mihalnicami a ešte dlhšími nechtami, mu servírovala čiernu kávu. „Viete, čo si dáte?“ spýtala sa.

Wolf chytil menu vytlačené na veľkom kartónovom papieri, no vzápätí ho pustil. Nepotreboval sa naň pozrieť, lebo vedel, že to, na čo má chuť, dostane v každej reštaurácii po celej Kanade. „Poutine,“ odpovedal.

Čašníčka ukázala na širokú ponuku desiatich rôznych druhov, ktoré v bistre ponúkali. „Slaninové, kuracie alebo s klobásou?“

„Klasické,“ upresnil Wolf.

Dievčina sa na neho usmiala. „Hneď to bude.“

Wolf skontroloval mobil. Zostávali tri minúty do šiestej. Komu zídne na um stretávať sa v takúto skorú hodinu? Musel preto vyrážať od Françoisa o štvrtej.

Keď jedlo dorazilo na stôl, stále za ním sedel sám. Nezačarujúca vôňa mu poštekľila nos a on pocítil, že je hladný. Siahol po jednom z hranolčekov poliatych omáčkou zo zahusteného mäsového výpeku, ku ktorej zostal prilepený kus mäkkého syra. So slanou a mastnou chuťou v ústach sa na chvíľu zarazil. Vonku ešte len svitalo a on raňajkoval niečo, čo jeho niekdajší tréner z montrealskej posilňovne nazýval infarkt na tanieri. Toto tradičné kanadské jedlo mu nechý-

balo až do chvíle, keď ho po dlhom čase opäť neochutnal. Nemohol si pomôcť, odvtedy ho mal aspoň raz každý deň.

Prepracoval sa cez polovicu porcie, než sa dvere na bistro opäť otvorili. Vošiel starší muž v hrubej bunde a klobúku schovávajúci krívanie za palicu, o ktorú sa oprel zakaždým, keď musel zaťažiť ľavú nohu. Pomalým, no istým krokom sa dopracoval až k nemu. „Ty budeš Marek Wolf,“ povedal s istotou v hlase.

Marek sa narýchlo vysúkal spoza lavice. „Arthur Willson?“

„Teší ma,“ podal mu starec ruku.

„Ako ste vedeli, že som to ja?“ Wolf sa rozhlíadal po priesore a usúdil, že nebolo ťažké zvoliť si ho spomedzi prítomných hostí.

„Si celý otec,“ odvetil Willson, ktorý si vyzliekol kabát až potom, ako si sadol a odložil nabok palicu.

„Takže ste ho poznali.“

„Preto som predsa tu.“

„Dovoľte mi...“ Wolf pomohol starému mužovi z kabáta, keď videl, ako sa s ním trápí.

„Máš otcovu tvár, najmä oči, mal ich tiež také hlboké a vnímavé. Ale ty si o dosť vyšší... A otec tiež nebol taký... svalnatý. Ty si chlap ako hora,“ poznamenal spoločník.

Vtedy už pri stole stála čašníčka a nalievala mu z čiernej kávy. „Čo si dáte?“

„Nič, ďakujem,“ odmietol Willson. „Už som raňajkoval.“

Čašníčka sa usmiala a odkráčala preč.

Wolf si všimol, ako sa za ňou starý muž obzrel a sústredene pozoroval jej chôdzu. „Pán Willson?“ skúsil ho osloviť.

Willson akoby ho ani nepočul. Sústredil sa na čašníčku, až kým sa mu nestratila za pultom z dohľadu. Potom vrátil pohľad ku stolu. „Keby mi krv ešte prúdila na všetky správne miesta...“ vzdychol si nostalgicky.

„Prosím?“ zarazil sa Marek.

„Len snívam nahlas,“ zahovoril Willson. „Keď už mi nič lepšie nezostalo... Kde sme to boli?“

„Pri mojom otcovi.“

„Á, správne. Už ti niekedy niekto povedal, že sa na neho sakramentsky podobáš?“

Vy *pred chvíľou*, pomyslel si Wolf, ale radšej nič nepovedal. Len dúfal, že zo starého policajta dostane aj niečo rozumnejšie.

Znelo to zvláštne, vraj bol celý otec, a pritom svojho otca v živote nevidel. Ani živého, ani na fotke.

„Ale predpokladám, že preto si sa so mnou nechcel stretnúť,“ tipoval Willson.

Marek pokrútil hlavou. „Snažím sa o ňom zistiť viac.“

„Čo konkrétne by si o ňom chcel vedieť?“

„Všetko,“ vypadlo z Wolfa, keď si uvedomil, ako málo o otcovi v skutočnosti vie.

Willson sa zasmial. „Prečo si myslíš, že práve ja som ten človek, ktorý ti ňom môže niečo povedať?“

„Robili ste s ním, nie?“

„Bol som jeho šéf,“ prikývol Willson váhavo. „Ale to neznamená, že sme spolu chodili po robote na pivo.“

„Ja nepotrebujem vedieť, v akom bare zakotvil najradšej, keď mu skončila šichta,“ reagoval Marek podráždene. Jeho posledné týždne boli náročné, ľahko stratil trpezlivosť, čo vzápätí oľutoval. „Prepáčte, je na mňa skoro,“ ospravedlňoval sa.

„Pokož, chlapče. Keď sa chceš niečo dozvedieť, musíš začať klásť konkrétnejšie otázky.“

„Tak skúsím z iného konca. Prečo sa schovávate?“

„Mám na to svoje dôvody.“

„Vaše netere si myslia, že ste mŕtvy, no so sestrou ste v kontakte. Predpokladám, že ste v ochrane svedkov,“ skúšal Marek zodpovedať vlastnú otázku.

„Niečo také,“ priznal starý policajt.

„Preto sme sa stretli na tomto mieste a ešte tak skoro ráno,“ dedukoval Wolf ďalej.

Willson prikývol. „Ale čas nám beží, tak sa už pýtaj. Čo ťa zaujíma?“

„Na čom môj otec pracoval?“

„Bol to fízal v utajení. Ja jediný som poznal jeho identitu i to, na koho bol nasadený. Bude lepšie, keď to tak zostane.“

„Nie je to jedno? Veď je už mŕtvy,“ nedal sa Wolf.

Willson na neho nebadane zazrel. „Ale ja som stále nažive.“

„Koho sa bojíte? Rizzovcov?“

Starý muž na okamih onemel, keď počul to meno. „Tak predsa o otcovi niečo vieš.“

Marek držal spojené dlane a od nervozity klopkal palcami o seba. „Viem len toľko, že môj otec bol policajt a pracoval pre taliansku mafiu. Z toho som si vydedukoval, že sa infiltroval medzi Rizzovcov. Pravdepodobne preto, aby na nich zbieral dôkazy. Tam moje informácie končia a dúfal som, že vy mi poviete viac.“

„Tak to o svojom tatkovi takmer nič nevieš. Faktom je, že pre políciu pracoval sotva dva roky,“ povedal Willson.

„Ako to myslíte?“ nechápal Wolf.

„Ako ti to vravím.“ Starý policajt si srkol z kávy. „Prišiel o flek skôr, ako sa jeho kariéra vôbec mohla rozbehnúť. Takže nepracoval v utajení, skrátka robil pre mafiu.“

Marek bol čoraz viac zmätený. „Čože?“ spýtal sa zarazene.

„Pozri, je to komplikovanejšie a toto nie je miesto, kde by sme to mohli rozoberať. Prečo to vôbec potrebuješ vedieť? Načo je to dobré po všetkých tých rokoch?“

Wolf vybral z peňaženky fotku. Nebol to však nikto z jeho blízkych a milovaných, bol to ohavný záber z miesta činu, ktorý so sebou nosil, odkedy sa vydal nazad do Kanady.

Záber, kvôli ktorému precestoval pol sveta. „Toto som dostal emailom pred niekoľkými týždňami s odkazom, že ak chcem poznať pravdu o svojom otcovi, musím sa vrátiť do Montrealu.“

Willson hľadel na detail tučného modrastého krku a opuchnutých fialových pier. „Sudca Brown.“

„Ako to viete?“

„Čítal som o jeho smrti v novinách. Vraj skapal na alergickú reakciu v najdrahšom domove dôchodcov.“

„Podľa oficiálnej správy za to môže starecká demencia,“ doplnil ho Wolf.

„Hovno,“ zanádal starý policajt.

„Takže ste presvedčený o tom, že ho zavraždili?“

„Dám na to krk. A nebude jediný, všakže?“ tipol si Willson.

Marek prikývol. „V posledných mesiacoch zomreli viacerí, ktorí sa nejako spájajú s Rizzovcami. Preto sa aj vy bojíte o svoj život? Lebo môj otec vám na nich donášal?“

Willson sa nervózne obzeral okolo seba. „Ty by si sa mal báť tiež. Uvedomuješ si, že ti tú fotku poslal vrah a spravil to najskôr preto, aby ťa sem vylákal?“

„To mi je jasné.“

„Tak potom? Čo tu robíš?“ čudoval sa starý policajt. „Už ťa omrzelo život?“

„Chcem poznať pravdu o svojom otcovi. Preto som v Kanade, preto som vyhľadal vás. Dúfal som, že mi objasníte, čo sa s ním stalo a čo sa to deje teraz. Jeho spis zmizol, ste moja jediná šanca.“

„Jeho spis mám ja. Nechcel som, aby vyšla najavo celá pravda. Ver mi, ani tebe sa nebude páčiť. Ak ti ho dám, budem mať od teba pokoj.“

Wolf pocítil, ako sa mu zrýchlil tep. Týždne tápal v tme, teraz sa zdalo, že sa konečne dostáva bližšie k svetlu na

konci tunela. „Pomôže mi čokoľvek, čo mi môžete povedať, ale ak nechcete hovoriť, spis bude stačiť.“

„Nájdeš v ňom to podstatné, všetko, čo potrebuješ vedieť. A možno aj to, kto ďalší je na zozname obetí. Teda... okrem nás dvoch,“ hovoril Willson.

Wolf si vypýtal účet a nechal štedré prepitné. Kým platil, starý policajt sa nemotorne vysúkal spoza stola a obliekol si kabát. Čoskoro vyšli pred bistro a rozhliadli sa po parkovisku. Marek ho chcel zaviesť k svojmu autu, Willsonovi sa to však nepozdávalo.

„Pôjdeme mojím,“ rozhodol.

Nastúpili do starého pikapu, ktorý bol naložený rybárskou výbavou a ufúľaný od zaschnutého blata.

Willson sa nemotorne snažil trafiť kľúč do zapaľovania. Podarilo sa mu to až na tretíkrát.

„Nebolo by lepšie, keby som šoféroval ja?“ ponúkol sa Wolf.

„Čie je to auto?“ zazrel na neho Willson.

„Vaše.“

„Tak potom?“

Keď naštartoval, spod celtoviny prekrývajúcej náklad pikapu niekto vyskočil a rozbil zadné okno na kabíne. Marek si v spätnom zrkadle stihol všimnúť len plastovú vlčiu masku. Než sa obzrel, schytil tvrdý úder do hlavy a čelom narazil do palubnej dosky. Vzápätí padol výstrel a čelné sklo pokropili krvavé fľakance.

17. apríla 1979

To, že som policajt, sa o mne v base rýchlo rozšírilo. Už na druhý deň pri raňajkách na mňa každý zazeral, ako keby som ho osobne zabásol. Pohľady som ignoroval ľahko, do-

konca aj vyhrážky som nejako prepočul. Väčšinou to boli len výkriky do tmy ako: „Skap!“ alebo „Nevydržíš tu ani mesiac.“ Neprijemnejšie bolo, keď do mňa niekto vrazil v rade alebo na chodbe a potom mi do ucha zašepkal konkrétne predstavu o tom, ako mi ublíži.

Podceňoval som to. Neprikladal som tomu význam. Všade naokolo boli predsa dozorcovia, ktorí zasiahli už pri prvom náznaku bitky. Dokonca aj keď sa dvaja väzni začali hádať nahlas, ťahali ich od seba. Okrem toho, komu by jeden mladý poľák bez skúseností stál za to, aby sa kvôli nemu dostal do problémov?

Už počas prvého mesiaca som však pochopil, že medzi mnou a ostatnými väzňami skutočne stoja len dozorcovia.

Stalo sa to v sprchách. Ako nováčik som vychytil pokazenú hlavicu. Striekala z nej na striedačku ľadová a horúca voda, čo bolo horšie, ako keby tiekla len studená. Okolo mňa stáli len dvaja ďalší muži a strážil nás iba jeden dozorca, no ten radšej hľadel bokom. Cez zvuk padajúcej vody nepočul, čo sa v sprchách deje. Ideálna príležitosť a oni ju využili.

Práve som dostal ďalší šok: voda sa zmenila zo studenej na horúcu a páčila na koži. Vtedy to prišlo. Niekoľko ma skoplo k zemi, rozŕal som si ústa o klzké kachličky. Hučalo mi v hlave a do uší mi tiekla voda: najprv horúca, potom zase studená. Aj tak som počul hlasný smiech. Bachár stál otočený chrbtom a smiech sa rozhodol ignorovať. V sprchách sa občas dialo kadečo, na čo by sa nechcel pozerať. Potom som schytil kopanec, ktorý ma otočil na bok, a ďalší do brucha.

Dozorca sa konečne spamätal. „Doriti, čo to má znamenať?“ vykrikol, keď ma uvidel zviäť sa na zemi. Aj tak sa mi neponáhľal na pomoc, medzi nahých chlapov a pod spustené sprchy sa mu veľmi nechcelo. „Pomôžte mu na nohy, kurva!“ zareval.

Chlapov, čo do mňa ešte pred chvíľou kopali, som odmietol. Napriek tomu ma tí dvaja hajzli dvíhali, ako keby som bol nešikovný blbec, čo sa len šmykol.

Dozorca mi uterákom utrel zakrvavenú tvár. Vtom som sa vytrhol tým chrapúňom z rúk a než sa stihli spamätať, vrhol som sa na jedného z nich. Kopal som doňho hlava-nehlava. Mám pocit, že keď som na neho skočil, počul som puknúť kosť. Druhý väzeň chcel svojmu kamošovi pomôcť, tak schytil aj on.

Bachár asi zvažoval, že nás nechá, aby sme sa navzájom vyzabíjali, lebo chvíľu trvalo, než konečne zasiahol. Spacifikoval ma a ja som zasa dopadol na zem. Vtedy už do spŕch prišla aj posila. Mňa odviedli na samotku, omotaného v uteráku nasiaknutom mojou vlastnou krvou, tí dvaja skončili na ošetrovni. Presne ako po bitke v bare, história sa opakovala.

23. januára 2017

Marek Wolf vystúpil z taxíka. Čakal, než mu šofér vyberie z kufra batožinu, a zatiaľ si premeriaval budovu na ulici Saint Urbain, pred ktorou zastali. Jeho, naopak, pozorovali dve bezpečnostné kamery nainštalované na kachličkovej fasáde rovno nad vchodom. Vytvárali dojem, akoby stavba mala oči, ktorým neunikne nikto, čo sa snaží dostať dovnútra.

Marek sa stal prekážkou pre tých, čo sa snažili prejsť po chodníku, no nikto ho neokríkol ani do neho nevrátil. Naopak, okoloidúci sa ospravedlňovali jemu. Vtedy prvýkrát od prístátia pocítil, že je nazad v Kanade. Najprv o tom mierne zapochyboval, teploty nad nulou a topiaci sa sneh neboli pre január v Montreale typické, z minulosti bol zvyknutý skôr na treskúce zimy.

Na okamih sa ponoril do spomienok a stratil pojem o prítomnosti. Ešte nedávno bol Montreal jeho domovom a súčasťou jeho každodenného života. Koľko času odvtedy ubehlo? Naozaj to je už viac než rok? Presne šesťnásť mesiacov. To číslo mal odrazu vypálené v mysli. Mal pocit, akoby to bola celá večnosť, odkedy tu žil a pracoval, no spomienky, ktoré sa mu vynárali, boli príliš čerstvé.

Ako ich mohol len tak ľahko hodiť za hlavu a prečo si myslel, že návrat na toto miesto bude jednoduchý? Myslel na to vôbec?

Taxikár bol z neho zmätený. Väčšinu turistov viezol z letiska do hotela alebo k pamiatkam v centre. Toto bolo prvýkrát, čo mu niekto, koho vyzdvihol na príletoch, oznámil, že chce odviesť pred policajnú centrálu, poznal ešte aj presnú adresu. Teraz tam postával ako kriminálnik, ktorého dohrýzlo svedomie natoľko, že sa musel ísť sám prihlásiť, no na poslednú chvíľu váha, lebo si uvedomil, že príde o slobodu.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa, akoby ho nechcel rušiť. Typický Kanadan. Taxikár v akomkoľvek inom meste by na neho nakričal za to, že ho zdržuje. Alebo by mu kufor vložil rovno na chodník a poslal by ho aspoň v duchu dočerta. On mu však kufor držal a podával mu ho, nechcel ho len tak položiť na zem. „Vaša batožina, pane.“

Wolf sa spamätal a konečne si kufor od taxikára zobral.

„Môžem vám ešte nejako pomôcť?“ spýtal sa taxikár.

„Nie, vďaka.“

„Určite?“ uisťoval sa. „Vyzeráte... stratený.“

Taxikár bol z Wolfa stále vykoľajený. Na prvý pohľad šlo o cudzinca, no predsa hovoril po francúzsky, i keď s miernym prízvukom. Zjavne sa v Montreale vyznal, nebol tam prvýkrát. Prečo sa však dal zaviesť na políciu? Ranný pasažier bol pre neho záhadou, ktorú chcel rozlúštiť. Bol však príliš zdvorilý na to, aby sa spýtal priamo.